

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **M. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j. CPR-40735-3/ČJ-2024-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j. CPR-40735-3/ČJ-2024-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 28. 6. 2024, č. j. KRPA-152780-15/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba zákazu pobytu v délce jeden rok, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“*
3. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, podle kterého je výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, nikoliv předmětem volného správního uvážení.
4. Správní orgány nezhledaly všechna hlediska potřebná k výkladu tohoto neurčitého právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného

pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.

5. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když nezjistily veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, kde byla otázka přiměřenosti zásahu podrobně posouzena. S podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalobce se dne 8. 5. 2024 dostavil na Policii ČR, předložil cestovní doklad, s polským schengenským vízem D, s platností od 10. 1. 2023 do 20. 9. 2023. Podle polského razítka ze dne 21. 8. 2023 podal žalobce novou žádost k pobytu. Lustrací nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění. Podle informací z Polska bylo dne 9. 11. 2023 rozhodnuto o odmítnutí vydání povolení k pobytu.
8. Dne 8. 5. 2024 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění.
9. Správní orgán provedl výslech účastníka řízení za účasti tlumočníka. Při výslechu účastník uvedl, že přicestoval do Polska dne 15. 2. 2023, podal žádost o kartu pobytu, tu nedostal, odvolání podal pozdě. Zhruba před čtyřmi dny přicestoval do ČR. Je zdravý a pravidelně žádné léky neužívá. V ČR žádný majetek nevlastní a rovněž se zde na území nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost. Nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby. Účastník řízení je ženatý, má tři děti, kdy celá jeho rodina žije v rodinném domě v jeho domovské zemi, jsou spolu v kontaktu. Jeho otec mu zasílá peníze, tudíž účastník řízení finančními prostředky disponuje. Sdílí pokoj se svými krajany, pobyt hlášený nemá. V ČR má bratrance a synovce, ale nebydlí spolu. Nemůže vycestovat, šel by do vězení, o mezinárodní ochranu nežádal.
10. Dle závazného stanoviska k vycestování ze dne 9. 5. 2024 je vycestování cizince do Uzbekistánu možné.
11. Žalobce se ke shromážděným podkladům nevyjádřil.
12. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že účastník pobýval na území členských států Evropské unie ode dne 10. 11. 2023 do dne 8. 5. 2024 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. K posouzení přiměřenosti správní orgán uvedl, že účastník řízení je ženatý, má tři děti, kdy celá jeho rodina žije v rodinném domě v jeho domovské zemi. V ČR má bratrance a synovce, nebydlí však s nimi. Na území se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, ani osoba, vůči které by mělo být správní vyhoštění cizince nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Cizinec v ČR žádný majetek nevlastní. Sdílí pokoj se svými krajany. Důvodem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vycestování bylo podnikání cizince a problémy s hejtmanem a jeho zástupcem, obává se odsouzení, ale o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Je si vědom neoprávněného pobytu. V zemi původu prožil celý život, má tam stále vazby a na území Evropské unie přicestoval až v únoru 2023. Správní orgán shrnul, že žalobce zde žádné vazby nemá, není zde oprávněn pracovat, nejsou tedy v jeho případě dány ani ekonomické aspekty. Cizinec nemá žádné zdravotní potíže a nic mu nebrání se opět začlenit ve vlasti.

13. Žalobce podal blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno.
14. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zmítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shrnul podstatné okolnosti případu žalobce i jejich právní hodnocení správním orgánem I. stupně.
15. Žalovaný konstatoval, že účastník řízení byl držitelem polského povolení k pobytu s platností ode dne 10. 1. 2023 do dne 20. 9. 2023. Dne 21. 8. 2023 podal účastník řízení novou žádost o povolení k pobytu na území Polské republiky, která však byla dne 9. 11. 2023 zamítnuta. Dle výpovědi přicestoval do ČR začátkem května 2024, tedy již po konci platnosti polského povolení k pobytu. Vzhledem k tomu, že od 10. 11. 2023 nebyl držitelem žádného povolení k pobytu ani víza, pobýval od tohoto data až do 8. 5. 2024 na území členských států Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení rovněž vypověděl, že po zamítnutí žádosti o povolení k pobytu, kterou si v Polské republice podával v srpnu 2023 a která mu byla zamítnuta, mu bylo řečeno, ať podá odvolání proti zamítnutí žádosti o povolení k pobytu. To však účastník řízení neudělal, kdy mu následně bylo advokátem řečeno, že již promeškal lhůtu pro podání odvolání. Je tedy zřejmé, že účastník řízení si byl vědom toho, že se na území Schengenského prostoru nachází bez platného povolení k pobytu, a pokud si nezajistil prodloužení oprávnění, měl do konce platnosti povolení k pobytu vycestovat mimo Schengenský prostor. Toto neučinil a místo toho ze své vlastní vůle cestoval do ČR, a to i po konci platnosti polského povolení k pobytu. Účastník tak naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na toto zjištění správní orgán I. stupně nemohl rozhodnout jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Do této situace se účastník dostal pouze vlastním přičiněním, pokud by respektoval zákony a vycestoval mimo Schengenský prostor, nemusel by nyní čelit správnímu vyhoštění.
16. K posouzení zásahu do soukromého a rodinného života odkázal žalovaný na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (stranu 5 až 6). Shrnul, že cizinec je zdravý a pravidelně žádné léky neužívá. V ČR žádný majetek nevlastní a rovněž se zde na území nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost. Účastník řízení je ženatý, má tři děti, kdy celá jeho rodina žije v rodinném domě v jeho domovské zemi. Jeho otec mu zasílá peníze, tudíž účastník řízení finančními prostředky disponuje. S ohledem na výše uvedené nebyl shledán zásah do soukromého a rodinného života jako nepřiměřený.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Žalobce namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života.
21. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
22. Správní orgán I. stupně vycházel při posuzování přiměřenosti z informací poskytnutých účastníkem, který vypověděl, že je ženatý, má tři děti, kdy celá jeho rodina žije v rodinném domě v jeho domovské zemi. V ČR má bratrance a synovce, nebydlí však s nimi. Na území se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, ani osoba, vůči které by mělo být správní vyhoštění cizince nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Cizinec v ČR žádný majetek nevlastní. Sdílí pokoj se svými krajany. Důvodem vycestování bylo podnikání cizince a problémy s hejtmanem a jeho zástupcem, obává se odsouzení, ale o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Je si vědom neoprávněného pobytu. V zemi původu prožil celý život, má tam stále vazby a na území Evropské unie přicestoval až v únoru 2023. Správní orgán I. stupně shrnul,

- že žalobce zde žádné vazby nemá, není zde oprávněn pracovat, nejsou tedy v jeho případě dány ani ekonomické aspekty. Cizinec nemá žádné zdravotní potíže a nic mu nebrání se opět začlenit ve vlasti. Žalovaný toto hodnocení aproboval, odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně, některé podstatné aspekty případu zopakoval.
23. Soud k tomuto hodnocení nemá výhrad. Žalobce se nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, k posouzení přiměřenosti prvostupňovým správním orgánem nic nenamítal ani v podaném odvolání, které podal pouze jako blanketní, také žaloba namítající nesprávné posouzení přiměřenosti rozhodnutí je zcela obecná.
24. Soud tedy tuto žalobní námitku přezkoumal též v obecné rovině. Soud považuje odůvodnění správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti zásahu za přesvědčivé a odpovídající obsahu spisu a souladné s citovanou judikaturou. Pokud bylo namítáno, že správní orgány nezjistily veškeré podstatné informace k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce, nebylo upřesněno jaké, soud se tedy námitkou v tomto směru nemohl blíže zabývat. Z obsahu spisu pak žádné významné okolnosti, které by nebyly zohledněny správními orgány, nevyplývají.
25. Žalobci přitom bylo v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
26. Žalobci lze dát za pravdu ohledně teoretického výkladu k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgány však neurčitý právní pojem v daném případě interpretovaly a aplikovaly správně.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně